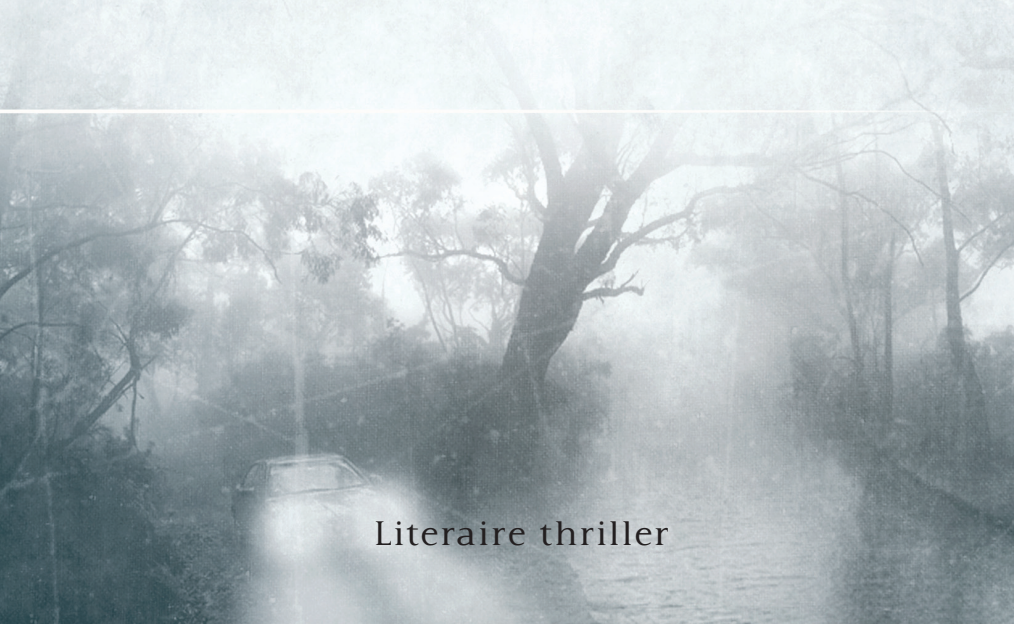

Femmie van Santen
DE LOGEE

Literaire thriller

De logee

‘Houd de gastvrijheid in ere, want zo hebben sommigen zonder het te weten engelen ontvangen.’

Hebreeën 13:2

Femmie van Santen

De logee

Litteraire thriller

uitgeverij

© Uitgeverij Kok – Utrecht, 2014
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

© Femmie van Santen, 2014

Omslagontwerp Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 435 2332 5
ISBN e-book 978 90 435 2333 2
NUR 305

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Lichtflitsen schieten in razende vaart voorbij. In een moordend ritme teisteren ze haar gesloten ogen. Ze zou ze open willen doen, maar haar lichaam gehoorzaamt niet.

Waar gaat ze naartoe?

Ze voelt een aanwezigheid. Iemand die ze kent. Maar haar hersenen weigeren te vertellen wie het is.

Stop! wil ze schreeuwen. Maar haar lippen zijn verlamd. Waarom is dat lijf zo zwaar en voelen haar armen als lood?

Een plotselinge schok doet haar voorover klappen. Snijdende pijn in haar maag. De stem die tegen haar praat, heeft iets bekends. Wist ze maar waarvan.

Armen trekken haar hardhandig weg. Als een lappenpop valt ze opzij.

Beweging. Een harde klap, en opnieuw die pijn.

Suizende stilte.

De koude stroom die tegen haar benen opkruipt en haar borst bereikt, beneemt haar de adem. Maar de mist in haar hoofd trekt op.

Met wijd opengesperde ogen ziet ze wat er gebeurt.

Nee!

Wild slaat ze om zich heen, haar benen schoppen en zetten zich af.

Verder naar beneden zakt ze. Water borrelt omhoog en omhelst haar lichaam in een ijzige greep.

Daarna alleen duisternis.

De huilbui komt plotseling en vanuit het niets. Een minuut of wat geleden had ze aan de telefoon nog een luchtig babbeltje met haar vader. Nu vallen de tranen als moessondruppels op de brief die opengeslagen in haar schoot ligt, en vormen donkere plekken op het papier.

Lidewij staart naar de letters die langzaam vervagen in het zilte vocht en trekt een gebruikt papieren zakdoekje uit haar broekzak. Ze veegt met het propje langs haar ogen.

Opnieuw gaat haar blik naar de letters op het papier. *Geachte mevrouw Posthumus, Uit het betalingsoverzicht van onze cliënt, Energiemaatschappij Unexia, is gebleken...* De cijfers middenin springen haar bijna triomfantelijk tegemoet. Ze wrijft over haar neus. Duizend euro... Op vijf cent na; hoe komen ze aan zo'n idioot bedrag, dat bovendien veel hoger is dan de oorspronkelijke schuld. Geen wonder dat mensen daardoor steeds verder in de ellende zakken.

Met een lusteloos gebaar gaat haar hand door de stapel reclame die ze uit haar brievenbus heeft gevestigd. Kan wat haar betreft meteen bij het oud papier. Een berg van belachelijke afmetingen zet ze elke maand langs de straat. Hoe vaak heeft ze zich nu al voorgenomen zo'n nee-sticker op te halen bij de gemeente? Dan valt haar blik op een tweede envelop. Die had ze bijna over het hoofd gezien; een luxe exemplaar met roze rozen op de achtergrond. En met een buitenlandse postzegel en een Priority-sticker erop. C. Posthumus, staat als afzender op de achterkant. Wat idioot, dat is op één letter na haar eigen naam. Nieuwsgierig geworden scheurt ze met haar pink de bovenkant open en neemt het in sierlijke letters beschreven vel papier eruit.

Het geluid van de voordeur doet haar op de klok kijken. Vijf uur al? Ze mag wel opschieten. Snel staat ze op en legt de beide brieven in de la van de wandkast.

‘Hallo.’ Haar dochter gooit haar schooltas op de grond in de keuken. ‘Wat eten we?’

‘Raap die tas even op, Imke. In de gang ermee. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

‘O, dat klinkt weer gezellig. Weet je wat, ik ga wel meteen naar boven. Doei.’ Het glas in lood rinkelt in de sponningen als de gangdeur dichtslaat.

Met een zucht opent Lidewij de koelkast. Een snelle pasta-maaltijd maar. Als haar trillende vingers de paprika op het snijplankje leggen, voelt ze haar ogen opnieuw branden.

Nadat ze haar fiets in de stalling heeft gezet, loopt ze de lange gang af naar de personeelslift. Eigenlijk had ze net zo goed lopend naar haar werk kunnen gaan; ze woont vlakbij. Alle tijdswinst gaat verloren met deze wandeling. Ze drukt op de knop van de afdeling chirurgie.

Het nadeel van de avonddiensten is dat ze altijd tijdens het bezoeken moet beginnen. En dan heb je dit dus. Ze werpt een grimmige blik op de drommen mensen die bij de liften staan te wachten. Maar ze heeft er bewust voor gekozen, dus eigenlijk moet ze niet zeuren. Elk nadeel heb z’n voordeel, om met Cruyff te spreken.

Toen ze zes jaar geleden na haar scheiding weer solliciteerde bij het ziekenhuis waar ze ook tijdens haar opleiding heeft gewerkt, wist ze al dat alleen overdag werken niet mogelijk was. Het beste wat ze haar konden bieden was de ene week drie avonddiensten, de andere drie dagdiensten. En eens in de vier maanden een week nachtdienstjes. Zo werd het destijds gebracht, als een nonchalante bijkomstigheid. Maar ze zou die voor een lief ding kwijtraken. Vroeger hield ze er al niet van, maar tegenwoordig nog minder. Die nachten op zo’n stille afdeling lijken altijd eindeloos.

Haar vriendin Maaïke had uitgelaten gereageerd toen ze het nieuws hoorde. ‘Zijn we na al die jaren weer collega’s! En op dezelfde afdeling nog wel! Maar vind je het niet raar om

Wessel op je werk tegen te komen?’ had ze daarna gevraagd. ‘Ach,’ had ze geschokschouderd, ‘hoe groot is nu eigenlijk de kans dat je boven iemand van de poli dermatologie tegen het lijf loopt?’ De waarheid was dat het haar wel degelijk even had doen aarzelen voordat ze de knoop doorhakte. Als hun afdelingen niet mijlenver uit elkaar lagen, had ze het inderdaad wel uit haar hoofd gelaten om te solliciteren. Maar het was dit, of een fulltime baan. Dat laatste was voor haar absoluut geen optie. Omdat de avonduren een extra toeslag opleverden, was dit alternatief een goede keus.

‘Goedenavond.’ Ze knikt naar de mensen die met bloemen en planten op weg zijn naar de patiënten en glipt snel de garderobe in.

Toch vindt ze het idee dat haar vijftienjarige dochter in de avonduren alleen thuis is nog steeds niet prettig. In het begin liet ze haar in die week steeds bij Wessel slapen, dat was een prima oplossing. Totdat die make-uptrut ten tonele verscheen. Patricia was visagiste en behandelde ook mensen met huidafwijkingen, zoals wijnvlekken enzo. Wessel had het zwaar van haar te pakken, want al na een half jaartje kwam Imke thuis met het nieuws dat ze gingen trouwen. Maar toen ze na hun huwelijk steeds vaker klaagde over haar vaders gebrek aan belangstelling, draaide Lidewij de logeerregeling weer terug.

Ze steekt haar sleutel in het slot van de locker. Verdraaid, dat ding zit ook altijd vast. Na een trap met haar voet schiet de deur open.

Hoe dan ook, Wessel had niet eens geprotesteerd toen zijn dochter niet meer kwam slapen. Waarschijnlijk was hij allang blij het rijk alleen te hebben voor hem en zijn jonge vrouwtje. Imke komt er trouwens nog vaak genoeg over de vloer, zeker nadat drie jaar geleden haar halfbroertje is geboren. Ze is dol op de kleine Sem en fungeert regelmatig als oppas, als Patricia en Wessel weer eens naar een of ander onduidelijk feestje moeten.

Lidewij perst haar lippen op elkaar als ze zover is met haar gedachten. Ze duwt haar kleren in de garderobekast, schiet in

haar uniform en verwisselt haar sneakers voor een paar witte gezondheidssandalen. Nu alleen nog even twee vingers door haar korte kapsel. Routinematig wast ze daarna haar handen en loopt de afdeling op.

‘Ha, je bent er! Kom je even helpen tillen op kamer 5?’

Lidewij volgt Maaïke naar de patiënt die hulpeloos onderuitgezakt in de kussens ligt. Met een geërgerde frons kijkt ze naar de twee opgeschoten knullen naast het bed. ‘M’n vader zegt dat ’ie omhoog wil,’ verklaart een van hen.

‘Hadden jullie ook best even kunnen doen!’ Het bitse antwoord floept eruit voor ze er erg in heeft. Met haar schouder onder de oksel van de patiënt zoekt haar hand die van haar collega aan de andere kant van het bed.

‘Een, twee... hopla! Al gebeurd.’ Maaïke glimlacht naar de jongens en kijkt opzij naar haar vriendin als ze de gang op lopen. ‘Wat was dat nou, daarnet?’

‘Het zit gewoon allemaal een beetje tegen vandaag.’ Weer die waterlanders. Gelukkig heeft ze een heel pakje zakdoeken bij zich.

Wat later die avond staan ze samen een kop thee te drinken in de afdelingskeuken.

‘Vertel.’ Leunend tegen het aanrecht kijkt Maaïke haar afwachgend aan.

‘Och.’ Lidewij haalt haar schouders op. ‘Het oude liedje. Te veel rekeningen en te weinig geld. Vandaag had ik een brief van zo’n incassobureau nota bene. Of ik eventjes met duizend euro over de brug wil komen. Als ik volgende maand nog niet betaald heb, sluiten ze het gas en de elektra af.’

Maaïke klakt met haar tong. ‘Grof geschut. Maar hoe kom je aan zo’n hoge achterstand?’

‘Vorig jaar mijn voorschot naar beneden bijgesteld. Dat bleek dus niet zo’n goeie zet. Ik moest bijna zeshonderd euro bijbetalen. Dat lukte natuurlijk niet. En nu dus dat incassobureau.’ Ze zwijgt even om haar neus te snuiten. ‘En dan Imke

met haar onhebbelijke gedrag. Daar kan ik ook niet meer mee omgaan. Ze denkt dat zij het middelpunt van het universum is.'

'Dat is puber-eigen.' Maaïke grimast. 'Wij hebben twee van die exemplaren thuis. Maar jij staat er natuurlijk wel alleen voor, Lied. Dat zal vast niet meevallen. Misschien moet je eens wat vaker stoom komen afblazen bij ons. Weet je wat, kom zaterdagavond samen met Imke bij ons eten. Vindt onze Frank ook leuk.'

Ondanks alles gniffelt Lidewij. Ze ziet hen nog zitten aan de feestelijk gedekte tafel tijdens het kerstdiner bij Maaïke en Ben. Hun dertienjarige zoon had zijn ogen niet van Imke af kunnen houden. Die maakte daar handig misbruik van. 'Frank, wil jij mijn glas even omspoelen?' 'Frank, kun jij mijn tas even pakken die daar op die stoel staat?' Hij was zelfs voor haar door de snijdende kou naar het benzinestation gefietst om haar favoriete chipsmerk te halen.

'En wat die rekening betreft,' hoort ze Maaïkes stem als ze de keuken verlaat, 'daar vinden we wel een oplossing voor. We laten jullie echt niet in de kou staan.'

Als alleenstaande moeder van een tienerdochter valt het leven Lidewij vaak zwaar. Ook financieel lukt het allemaal maar net. De logeerpartij van haar Amerikaanse achternicht, waar een ruime vergoeding tegenover staat, lijkt dan ook een geschenk uit de hemel.

Maar als Carol is gearriveerd moet Lidewij met lede ogen toezien hoe zowel haar dochter Imke als haar beste vriend Job door haar wordT ingepalmd. Tot op een dag Carol niet meer komt opdagen. En haar auto leeg in de Waal wordt gevonden...

Femmie van Santen debuteerde in 2013 als thrillerschrijfster met *Lege handen*. Haar (spannende) verhalen verschenen in de bundels *Vreemde verwantschap* en *Kind der wrake*. Ook verscheen van haar hand *Dag mama*, waarin ze schrijft over haar moeders Alzheimer.

‘... het onthutsende gevoel bekruipt je dat dit een ieder van ons kan overkomen.’

– Vrouwenthrillers.nl over *Lege handen*

uitgeverij

ISBN 978 90 435 2332 5

9 789043 523325

NUR 305 www.kok.nl